

Säter till våren, kom

På julaftonens förmiddag skulle jag hämta lite ved i förrådet; traditionen påbjuder ju att julaftonskvällen ska tillbringas framför brasan. I fickan hade jag den stora nyckeln som verkligen får en att förstå att det inte är en standardvilla som valt mig som förvaltare. Det knarrade under kängorna och snön lyste vit på taken. Då såg jag den. I den lilla bara strängen av grus längs huskanten låg en stare med benen spretande. Död.

Man kommer inte ifrån att det kändes lite symboliskt. Frågan var bara vad ödet försökte säga mig? Varför hade inte den där staren kunnat knacka på i tid och tala om att den var frusen och hungrig? Nog hade det funnits rum på härbärgat! Julen ska väl handla, inte om att handla, utan om att ta hand om våra minsta i skapelsen - men var hade jag funnits för denna medfågel?

Vi får hoppas att vi istället kan finnas där för exempelvis våra hotade växter. Aldrig upphör man att fascineras över mångfaldens mysterium – att det finns så många strategier för att föra en genupsättning vidare. Särskilt mysteriöst blir det lätt när man kommer till de apomiktiska grupperna; de som i sann anda av jungfrufödelse, bildar frön utan befruktning. Lite symboliskt kan det därför kännas att i detta nummer låta Inge Palmqvist lära oss det vi behöver veta om den baltiska daggekåpan. På webbsidan (www.dalafloeran.se) kan ni också läsa Torbjörn Tylers beskrivning av mångfaldens sanna mästare: fibblorna – i det här fallet Dalarnas skogs-, hag- och krattfibblor. Inte mindre än 301 arter i dessa grupper är kända från Dalarna, vilket gör oss till Sveriges förmodligen fibblerikaste landskap. En bestämningsnyckel kommer också i sinom tid i Trollius. Vi har alltså ett arv att förvalta och Torbjörn har lovat att bestämma våra kollektioner. Ge er alltså ut i markerna och samla gulblommig mångfald i sommar, så skickar vi honom en rejäl laddning framåt höstkanten. Kommer vi att kunna hitta art nummer 302?

Den kyla som antagligen tog livet av ”min” stare har i alla fall det goda med sig att vi kan tillåta oss att njuta av våren. De senaste åren har man ju annars stått där och velat, osäker på om man ska våga njuta eller om man ska nöja sig med att beklaga människans påverkan på klimatet. Denna vår har jag tagit tillfälligt komplodigt från samvetet. Jag ska ge mig hän, låta tillvarons trivialiteter vänta och njuta i fulla drag. Låta våren berusa mig. Vem behöver amfetamin när det finns storspovsdrillar? Vem behöver LSD när det finns ludna, svällande blåsippknoppar? Inte jag! Putsa lupparna. Vi ses!

Staffan